

Csendesség honol a kis téren, ahol a családtagok és a barátok összegyűltek.

Egy lány, kiválva a halottas csendből, fekete ruhában a pódiumra lép, remegő kezében egy lapot szorongatva. Az arcán látszik, hogy sokat sírt, hogy napok óta nem aludt, hogy nagyon szenved.

Veszteség érte. A legjobb barátnőjét vesztette el. Most is mindjárt elered a könnye, már csak a gondolattól is. Pedig most nem szabad. Nagy levegőt vesz, hogy elűzze a gondolatait, majd a mikrofonhoz lép, és szaggatott hangon olvasni kezd.

– Azt hiszem, voltak álmai. Vagyis, nemcsak hiszem, mert tényleg voltak neki. Mesélt róluk. Sokat mesélt. Felfedező akart lenni, világutazó, kalandor. Be akarta járni a világot, meg akart ismerni mindent, ami a külvilág, a nagyvilág és önmaga. Bár igazából, elsősorban önmagát szerette volna ismerni. Félt ettől a kíváncsiságtól, félt a szíve és lelke mélyén honoló sötétségtől, de mégis szembe ment vele, mert tudni akarta a titkokat. Valami belső, láthatatlan erő hajtotta, valami eleven, sohasem kihunyó melegségű tűz, amely arra ösztökélte, hogy tegyen egy újabb lépést előre. Tulajdonképpen ez is okozta a végzetét. Túl közel ment hozzá. Az örülethez...

Céltalan kering az utcán, csak úgy bolyong világtalan. Az elméje üres; napok óta erre a nihili megváltásra, erre a csendes nyugalomra várt. A kiüresedés jó, a kiüresedés áldott, a kiüresedés nagyszerű – legalább nem kínozzák egy ideig azok a folyton felbukkanó, maró gondolatok. Egy picit talán megbékélhet. Nem úgy, mint körülötte a természet, amely most épp harcolni készül – az ég kék fátyolát szürke selyem keretezi, elementáris vihar készülődik. Dörög, fehér fénynyalábok szelik át az eget, erős szellőkések hajlítják meg a fák derekát. Talán a lelkiállapotához igazodott idővel az időjárás, ahogy kóválygott a tavaszi napsütésben. Reggel óta bolyong így, akár meg is történhetett. Megmosolyogtatja gondolat, de a mosoly hamar leolvad ajkáról. Valahogy nem esik jól neki a derű legkisebb árnyalata sem. Megrázza gyorsan a fejét, majd üveges tekintettel, a visszatérő gondolataival tovább sétál.

Napok óta nem beszéltek már. Több mint két hete. Tizenhat napja. S bár gyűlöli teljes egészében, gyűlöli a lénye minden egyes részét, gyűlöli a mosolyát, a lelkét, testét, szívét, az emlékét, mégis hiányzik neki. Már magát, a soha el nem apadó hiányérzetet is utálja. Belefásult. Tátongó, kitöltetlen fekete űrt érez a lelke-szíve helyén, az otthontalanság érzése táborot vetett a lénye teljes egészében.

Nem kellene, mégis ezt érzi; valami megállíthatatlan sebességgel magába szippantja, és lassacskán eltemeti. Ennek nem tud parancsolni, ezt nem lehet megzabolázni, ezt nem lehet irányítani szabályok szerint, mert ez egy önálló akarattal rendelkező, érző dolog, amely megállíthatatlan. Ki nem állhatja ezt az állapotot. Szétszaggatja apránként az érzés.

Valami most is a szívébe mar, a mellkasa elnehezül. A torkában fojtogató gombóc nő, a lélekvér lassan elered és végigfolyik az arcán. A hideg eső mindeközben apránként cseperegni kezd. Apró mosoly jelenik meg erre az ajka szegletében, és lecsukva szemét, az ég felé fordítja az arcát. Szereti az esőt, mert elmossa a könnybarázdák nyomát, elmossa az emberi lélek fájdalmát.

Percekig áztatja sápadt arcát, majd tekintetét a földre szegezve, ismét elindul. Lépteit nem szaporázza meg, csak tudat alatt irányt változtat. Hozzá megy, ahogy régen is mindig tette.

Semmi értelme az egészsnek, már régen sem volt sok, mégsem változtatja meg az úti célját. Látnia kell, hogy őt is ennyire megviseli-e, látnia kell, hogy ő is küzd-e az érzésekkel, amelyek végül maguk alá gyűrik, látni akarja, hogy hiányzik-e neki. Tudnia kell, hogy az elválás után, hogyan éli az életét.

Egy erősebb szélökés kibillenti az egyensúlyából, az eső erősebben kezd el esni, ő mégis tovább halad. Ugyanilyen elszántsággal kellett volna őt is elfelejtenem – suttogja halkán, de elhessegeti a gondolatot, és komoran tovább menetel, az ajkát beharapva. Nem szabad erre gondolnia. Ha előtte sem gondolkodott, ha a vele töltött idő alatt sem, akkor most már felesleges. Most már semmit sem veszíthet.

A megaláztatáson már rég túlesett. Már kihasználták testileg és lelkileg, már belétapostak, már megbántották, már tönkretették, már elfordultak tőle, már összeomlott végleg. Még egy alkalommal több vagy kevesebb, már igazán nem számít. Ugyanazt a kegyetlen játékot folytatja önmagával, amelyet vele játszott hosszú időn át. Abszolút nem élvezi. Mégsem hagyja abba. Valami megtört benne.

Megunta a köztük beállt kényszerű csendet, megunta azt, hogy kerülik egymást, megunta, hogy elfojtanak mindent. Megunta a veszekedéseket, megunta a folytonos feszültséget, ráunt a kierőszakolt szótlanságra. Beszélni akar vele, nevetni akar vele, élnie akar mellette, kölcsönösen szeretni, kölcsönösen barátnak lenni. Nem akar többé játszani. Mindegy, hogy milyen áron, de haza akar ismét találni.

Az eső a könnyeivel párhuzamban megállíthatatlanul zuhogni kezd, s ő másodpercek alatt bőrig ázik. Örül, hogy nincs nála esernyő, mert így, ha csak a könnyein keresztül is, de egyé válhat a természettel. Erősebb lesz ettől a gondolattól az egyébként gyenge, megtört lélek. Ugyanezt szokta érezni, amikor arra gondol, hogy ő az az ember, akit csak kihasználni lehet, de szeretni már nem, és arra gondol, hogy talán lesz valaki, aki mégis szereti majd. Phil nem szerette igazán. Ha mégis, akkor más fogalmaik vannak a szeretet jelentéséről.

Ismerős környéken van már, pontosan a jól ismert háza előtt, így megtorpan. A mellkasára telepedő hatalmas súly most még nehezebb lesz, a sírástól fuldokolni kezd. Koordinátatlan léptekkel odaáll az ajtó elé, majd erőtlenül csenget. Alig áll a lábán a zuhogó esőben fújó orkánszerű szélről, de kitartóan álldogál, mígnem meghallja a közeledő léptekeket. A zokogása erősödni kezd, ahogy hallja a nyíló ajtót, majd ahogy meglátja az ajtóban álló személyt, tehetetlenül összerogy. Kitágult pupillákkal bámul az küszöbön álló nőre, aki kinyitotta az ajtót – helyette. A nő alakja egyre homályosodni kezd, ahogy...

– Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza... – dülöngél előre hátra a lány a sarokban ülve, miközben arcán végigszánt a körmeivel.

– Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza... – kihullik egy hajcsomó a kezéből, ahogy áttért a fejére, de nem törődik vele, mert Neki tudnia kell:

– Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza... – sikítja egyre hangosabban és hangosabban, mígnem a padlón elterül. Az arcából, a fejéből és a körmei helyéről patakokban folyik a vér, beszennyezve az eredetileg hófehér ruháját és bőrét.

– Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza...

– Fogd le! Én beadom neki az injekciót! – hallatszik egy futástól ziháló férfihang a szoba ajtaja mögül, miközben sebtében a fiolából felszívja a szokásos nyugtatószert, hogy az egyre hangosabban kántáló lány véérébe befecskendezze.

– Gyere haza... Gyere haza... Gyere haza...

– Phil, siess, mert nem bírom sokáig tartani! – válaszol egy szintén ziháló női hang, ahogy a lányt erősen tartja. – Add be neki az injekciót, különben elvérzik!

– Gyere haza... Gyere... Ha...

A keserves hang elhal, ahogy az injekció a véráramba kerül. A két ápoló felteszi az ágyra a lányt, a vért lemossák róla, a sebeit elkezdik bekötözni és fertőtleníteni. Szánakozva nézik a teremtést, ahogy a könnybarázdák a neonfényben megcsillannak az arcán.

– Szegény gyermek!

– Már három éve... – mereng Phil félhangosan, ahogy ragtapaszt tesz a lány még mindig szép arcára, de hirtelen elhallgat, mert nem akarja, hogy a kolléganője tudja.

– Már három éve, naponta kétszer átéli. Nem merek belegondolni, mit lát maga előtt ilyenkor. Szörnyű dolgokat láthat. Nem érdemli ezt senki sem.

–... hogy tönkretettem az életét – fejezi be magában Phil, az el nem múló bűntudattal küszködve, a kolléganőjével nem foglalkozva.

– Szegény gyermek! Ebbe fog belehalni – mondja a nő, és a fáradságtól nagyot ásítva, kimegy a szobából. Sok betegnek volt rohama már az éjszaka folyamán. Elfáradt.

Phil, ahogy becsukódik az ajtó, megfogja a lány kezét. Az arcán legördül egy könnycsepp, ahogy a napra gondol, amely ezt a lavinát elindította. Amikor Ő elment hozzá, de nem ő nyitott ajtót, hanem az, akire őt szó szerint lecserélte. Újra maga előtt látja bőrig ázva, a földön elterülve, a sírógörcsrel kántáló lányt. A retinájába ivódott örökre a kép. A valaha látott legszomorúbb kép. És ő tehet róla. Fájt neki, rettenetesen fájt. Most is fáj. Kibírhatalanul. És már nem bírja tovább. Nem bír tovább ezzel a teherrel élni. Nem bír nélküle élni tovább. Valami megtört benne is.

Ész nélkül, kapkodva cselekszik. Csak az vezérli, hogy mindenkettejüknek könnyebb legyen. Felkap egy éles szikét, amelyet először a benyugtatózott lány, majd a saját szívébe vág teljes erejéből.

– Végre hazamegyek hozzád, Stella – suttogja Phil az utolsó leheletével, majd élettelen bábként a padlóra rogy, a lehető legtisztább mosollyal. Azzal a reménnyel csukja le a szemét, hogy a kapu túloldalán, talán végre örökre összetalálkoznak...

2014.